

Fiskere af med deres Fanast. Men det vilde ganske vist være ønskeligt, om den Fortjeneste, som de tybste Kogterier indhøste ved Tilberedningen af den af dem opkjøbte Del af vor Sildefangst — og Fortjenesten er sikkert ikke ringe, da Kogteriernes Tal er stort — kunde indvindes for vort eget Land, saameget mere, som Sildeu herhjemme kunde komme saa at sige lige fra Garnene i Rogtamerne og derved blive en mere delikat og værdifuld Vare, end naar den først skal underkastes en længere Transport inden Tilberedelsen. Af danske Kogterier, der udsøre deres Varer til Thyssland, haves det alt engang nævnte udmærkede Kogteri i Holbæk, flere i Kjøbenhavn og et mindre i Nyborg. Der er i Østeraaret ialt udsørt 7,000 D røgede Sild via Korsør—Kiel, og denne Udsørsel er i god Tiltag, hvad der afgiver et Bæviis paa, at Forretningen betaler sig trods den Told, der maa betales for den røgede Sild i Modsatning til den, der udsøres frisk eller saagoetsona ferst. Jeg tror ikke at seile ved at formene, at Sildeu udsørt røget vilde indbringe Landet minst det 3dobbelte af den Indtægt, den giver udsørt i ferst Tilstand. Kogterier ved Sjælland og i Beltet, navnlig ved Hjertemunde og i Korsør burde saaledes ikke alene kunne bære sig, men betale sig tilfældigt, navnlig naar de fattes i Forbindelse med Salterier af den til Nødvæning eventuelt overtallige Fisk. Vællken Brug vi selv have for Sildeu tillavet paa sidstnævnte Maade fremgaar af det statistiske Bureaus Meddelelse om vor Ind- og Udsørsel. Der er saaledes i Aaret 1877 indført i Landet for 1,218,000 Kr. saltet Sild og kun udsørt heraf for 676,000 Kr., saa at altsaa Værdien af Indførslen overstiger Udsørselsværdien med over 1/2 Million Kroner. Smidlerid er det at haabe, at den private Industri, hvorunder disse Forhold nærmest høre, nok engang vil vide at finde paa at eksploitere denne Rigdomskilde efter en tilfældig og til Forholdene passende Maalestok. Jeg antager derfor ogsaa, at Statens Rolle her naturligen vil være indskrænket til at vise Veien til denne Kilde ved i det Hele at tage vore Fiskerier under Armene paa en kraftig og længe savnet Maade og omgive dette Erhverv med Institutioner, der ikke alene besygte dets Udøvere i deres Virksomhed, men som ogsaa ved kyndig Raad og Daad kunne bidrage til at Jæuet, der kan og bør udbyttes, gaar tabt.

Til Slutning skal jeg med Hensyn til Grandsferne for Tilfældigheden af de søgnaende Sildefiskeres Afspærring af vore mere befærdede Vandveie tillade mig at henvise til, hvad jeg i min under 22de November s. N. indsendte Rapport derom har bemærket for Sundfiskernes Vedkommende og tillige til min Omtale af den Lanterneføring, der helst efter en med den svenske Regjering truffen Afsale burde paabydes Fiskerne at bruge, i Forbindelse med derom udstedte Betjændingsregler for Søarende. At udstrække disse Regler for en doberkt Lanterneføring paa Vaad og Medslab til Fiskerne udenfor vort snevæste og mest befærdede Farvands tror jeg usødvændigt, hvormod det kunde være hensigtsmæssigt at paalægge Landets øvrige Sildefiskere som ufrovigelig Regel, hvis Undladelse maatte medføre Straf, at føre en klar Lanterne paa Farvandet, naar de om Natten diue med Garnene og at afbrænde et dertil i Væredslab holdt Blus, naar et Skib stulde komme deres Medslab for nær. Disse Regler blive i Almindelighed fulgte af Fiskerne i Beltet, men de ere ikke obligatoriske, hvilket de burde være; deres praktiske Gjennemførelse forudsætter ligesaa godt som alle øvrige Fiskerivedtagter Opvietelsen af et Spølliti.

Hermed skal jeg tillade mig at slutte denne Rapport med en Tak til det høie Ministertium, fordi jeg ved dets Understøttelse har været sat istand til at kunne foretage Underfølgelser af stor Interesse, og hvis Resultater jeg nu har nedlaatt i mine tvende Rapporter, idet jeg tillige har det Haab, at jeg ved et videre Arbejde paa Grundlag af mine indvundne Erfaringer skal kunne udnytte disse til Fremme af en Sag, der mere og mere trænger sig frem blandt de Reformers, der staa paa Dagsordenen som trævænde en snarlig Gjennemførelse.

Underdanligt

S. Vardenfleth.